

У вступній кампанії взяло участь понад 606 тисяч абітурієнтів

Вони надіслали до вищих навчальних закладів 1 863 851 заяву. Електронною системою подання скористалася 66 541 особа. Кожен вступник у середньому надіслав по три заяви на вступ до ВНЗ. Найбільше «штурмували» КНУ ім. Тараса Шевченка — 45347, НТУУ «Київський політехнічний інститут» — 40496 заяв, ЛНУ ім. Івана Франка — 40463 заяви.

За здане молоко переробники розрахуються пальним

Сьогодні переробні підприємства мають заборгованість перед виробниками молокапродукції. Як один із варіантів погашення боргів за молоко заступник голови Волинської ОДА Віталій Карпюк запропонував постачати паливно-мастильні матеріали сільгоспідприємствам. Він повідомив, що нині між переробними підприємствами ПрАТ «Галичина» і ПАТ «Ковельмолоко» та господарствами області укладено 15 договорів на 368 тонн пального за ціною 8,3 гривні за кілограм. Переробники вже спрямували у сільгоспідприємства 252,5 тонни пального.

Гірник за освітою, художник за покликанням

Нащадок козацького роду, ветеран Великої Вітчизняної війни, заслужений інспектор Державної нагляднової гірничотехнічної інспекції і просто талановитий самобутній художник Володимир Семенюта, беручи участь у війні Радянського Союзу з Японією, подолав пустелю Гобі та Великий Хінган. Має чимало нагород, але одна — за участь у довготривалих боях — знайшла його аж через 50 років. Отримавши гірничу освіту, пропрацював не один десяток літ у вугільній промисловості. Та найбільше його знають як творця величезної кількості картин.

ПОДОЛАТИ ПУСТЕЛЮ ГОБІ ТА ВЕЛИКИЙ ХІНГАН І ОТРИМАТИ НАГОРОДУ ЧЕРЕЗ... 50 РОКІВ

— Особливо запам'ятався перехід через одну з найбільших і найсу-

воріших пустель у світі, Гобі, площа якої сягає 1,3 мільйона кв. км, під час війни з Японією, — пригадує минуле ветеран Володимир Микитович Семенюта. — Ми рухалися на Далекий Схід величезною колоною: машини, танки, коні, люди... Палюче сонце пекло немилосердно, сухий і гарячий вітер засипав піском очі, висушуючи шкіру на обличчі. Протягом усього шляху, аж до Великого Хінгану, не траплялося жодної річки чи озера. Запаси води з кожним днем зменшувалися, деякі солдати не витримували і помирали. Безкрайня рівнина, вкрита скелястими горами й улоговинами, та величезний каньйон Ханган жажали. Влітку тут нестерпна спека, зате взимку холод пронизує наскрізь, іноді температура сягає -40°C. А навесні пустеля страждає від піщаних бур. Від таких погодних умов наприкінці довгого шляху наші гімнастерки ламалися у буквальному розумінні цього слова.

Повернувшись додому в 1951 році, вступив у Львівський гірничий технікум, після закінчення якого у 1955 році був направлений на шахту №3 міста Нововолинська, де працював гірничим майстром, начальником дільниці, помічником головного інженера. А паралельно навчався у Дніпропетровському гірничому інституті. Згодом перейшов до інспекції держнагляду, де пропрацював двадцять років на посаді інспектора.

Поцікавився, чи отримав я медаль «За відвагу». Я здивувався такому запитанню, адже нічого не знав про це. А одного дня мені зателефонували з військкомату і запросили на зустріч. Там военком повідомив, що прийшли документи на медаль, але саму нагороду потрібно... викупити у Росії. Це мене обурило. І я написав листа тодішньому президентові Леоніду Кучмі. А за деякий час нагорода повернулася до мене.

Повернувшись додому в 1951 році, вступив у Львівський гірничий технікум, після закінчення якого у 1955 році був направлений на шахту №3 міста Нововолинська, де працював гірничим майстром, начальником дільниці, помічником головного інженера. А паралельно навчався у Дніпропетровському гірничому інституті. Згодом перейшов до інспекції держнагляду, де пропрацював двадцять років на посаді інспектора.

ПОДОЛАТИ ХВОРОБУ, ЩОБ ТВОРИТИ КРАСУ

Спілкуючись із Володимиром Микитовичем, я щоразу мимово-

лі звертала увагу на безліч чудових картин, що висіли на стінах. Дивлячись на них, поринала у світ прекрасного. Ось по голубій водній гладі моря, немов по дзеркалу, в якому відображається безкрає небо, купаючись у сонячних променях, пливе корабель із білими вітрилами. Інша картина, немов за помахом чарівної палички, переносить на берег мальовничого озера Світязь. Полотно, що знаходиться поруч, повертає у зиму минулого сторіччя: дерев'яні хати, загороджені перелазом, потопануть у снігових заметах, а поряд на санках катаються діти. А соняшники, зображені ще на одному витворі мистецтва, дарують усмішку сонця.

Знаю наперед, що Володимир Микитович сам писав ці картини. Дуже цікавить, де він, гірник за освітою, навчився так майстерно творити красу.

— Я малював усюди: в армії, на роботі, у відраджених, удома, на дачі... Якось під час служби у війську мені потрібно було зобразити міст. І замість простих рисочок, якими звичайно позначається ця споруда, я намалював... 200 малюнків, — прига-

дує художник. — Хист до малювання у мене з'явився ще у дитинстві. Можливо, це передалося по маминій лінії. Її брат, мій рідний дядько, дуже гарно малював олівцем. Ось і я розпочав із цього. А по-справжньому пензля у руки взяв у 1994 році. Цей період запам'ятався не тільки початком написання картин, а й гірким спомином про важку та підступну хворобу, яка ледь не забрала моє життя. Та саме після неї я став писати картини. Рука, яка найбільше постраждала у результаті захворювання, сама стала виводити пейзажі. І я настільки захопився цим процесом, що малював майже цілодобово.

«А скільки ж усього у вас полотен?» — запитую. Володимир Микитович ніяково знизив плечима і, усміхаючись, каже, що не рахував. Тоді я прошу його дружину розповісти. Валентина Григорівна бере до рук невеличкий блокнотик із пожовклими від давності сторінками та показує мені. Там у стовпчик старанно виведені роки і назви картин, що писалися її половинкою. А потім називає приблизну кількість, яка сягає більше кількох сотень витворів. З її слів я дізнаюся, що роботи Володимира Микитовича придбали шанувальники його мистецтва з Італії, Германії, Алжиру, Америки та Ізраїлю.

Останню свою картину Володимир Семенюта намалював у 2006 році. Відтоді пензля до рук не бере. Каже, що нема бажання. Сьогодні він із дружиною, з якою прожив 57 років, більше часу проводять на дачі. Спостерігаючи за тим, як вони дбайливо ставлять один до одного, я не стримує від ще одного запитання: як вдалося зберегти теплі стосунки?

— Потрібно уміти прощати, — каже у відповідь Валентина Григорівна. — Більшого не треба.

Жанна МАРКОВСЬКА

У Кисиліні відроджують традиції і славу прадавнього містечка

У неділю, 29 липня, в Кисиліні Локачинського району відзначали 561-у річницю з дня першої писемної згадки про село. Про славне минуле цього населеного пункту, який колись мав статус містечка, свідчить пам'ятник архітектури 17 століття — Свято-Михайлівська церква. До речі, уже більше трьохсот років там ведеться богослужіння, і за цей час, навіть у період війни, храм не закривався. Також у селі збереглися залишки костелу, який звели у 1720 році на місці академії ариан. Навколо мальовничої природи: село оточене лісом, саме тут бере початок річка Стохід, є ставок, де живуть лебеді. Тому сьогодні воно могло б привабити туристів, якби була більш розвинена інфраструктура.

Саме про таку перспективу розвитку Кисиліни говорив у своєму виступі запрошений на свято голова райдержадміністрації Володимир Мазурок. Він запевнив селян, що у влади є наміри найближчим часом відремонтувати половину дороги до села від траси Луцьк — Володимир-Волинський і додати Кисиліні у туристичний маршрут. Цьому, за його словами, сприятиме відзначення на

міжнародному рівні сторіччя Першої світової війни. А через Кисиліні саме проходила лінія фронту.

Заступник голови облдержадміністрації Станіслав Ющик зачитав кисилініцям привітання від керівника області Бориса Клімчука та зазначив, що «село починає відроджуватися, адже на території сільської ради відремонтовано дорогу до кладовища, проведено реконструкцію ФАПу та школи, зроблено вуличне освітлення».

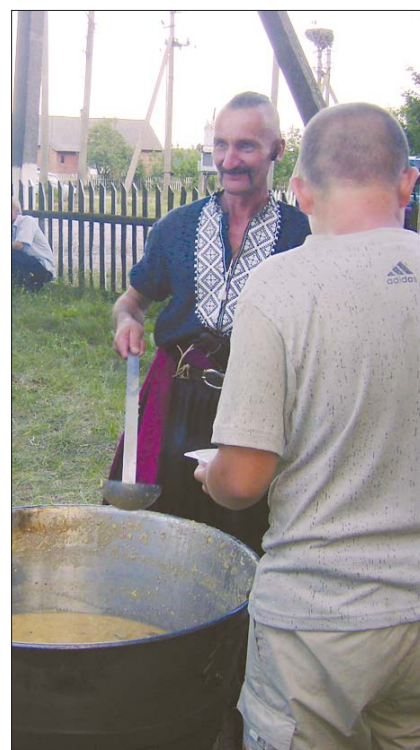
І велика заслуга у цьому саме сільської громади, адже вони одними з перших на Волині виграли та реалізували міні-проект спільного проекту ЄС та ПРООН «Місцевий розвиток, орієнтований на громаду» на суму більше 300 тисяч гривень. За ці кошти було проведено реконструкцію з енергозбереження місцевої школи. Нещодавно, як повідомила голова громадської організації «Стохід» Галина Віннік, завершилося втілення другої фази згаданого проекту, що передбачав реконструкцію та придбання обладнання для ФАПу.

Цьогорічне свято, як і в минулі роки, пройшло на дуже високому рівні — з піснями, танцями, заба-

вами від місцевого аматорського фольклорного колективу «Незабудка». Окрасою дійства став приїзд учасників Козацького стрілецького братства, які розпочали свято пострілом із гармати, а потім почастували усіх присутніх справжнім козацьким кулешем.

Щирі аплодисменти лунали виконавцям гурту «Вогні Привітного», що є лауреатом районних та обласних пісенних конкурсів. Музичний супровід святу забезпечував духовий оркестр із Володимира-Волинського. Завершився День села спортивними змаганнями.

Людмила ШИШКО

30% волинських ромів не мають паспортів, а ще більше — безграмотні

Як повідомив під час прес-клубу консультант громадської організації «Терне Рома» Віктор Пенько, на Волині 30% громадян ромської національності не мають паспортів. Загалом по Україні ця цифра становить 50%. І, за його словами, зафіксовано тенденцію до того, що люди й не збираються оформляти документи, вони не бажують нічого міняти. На запитання, скільки в області живе ромів, відповів, що за даними перепису 2001 року їх було 103. Однак потім після подвірного обходу було зафіксовано близько п'яти тисяч. Серед найпоширеніших фактів порушення прав ромів пан Віктор назвав незаконне, невмотивоване затримання у громадських місцях, коли не складають протоколів, знімають відбитки пальців, допитують неповнолітніх.

— Ці порушення пов'язані з тим, що практично у людей беруть дані особового характеру, — каже Віктор Пенько. — Куди йдуть ці дані потім, хто ними розпоряджається, невідомо. Це загальноукраїнське явище, можна сказати, що здійснюються облави. Харківською правозахисною групою готується розширене звернення до

Президента, щоби покласти цьому край або привести до чинного порядку. Людина може бути затриманою, але є чіткі показники, за яких умов. Є проблеми освітнього характеру — недоброчинне ставлення у навчальних закладах. Якщо з першого класу дитина відчуває елементи дискримінації за етнічною ознакою, то вона не матиме жодного інтересу до навчання. Є факти відмови у наданні медичної допомоги, починаючи від «швидкої» та закінчуючи поліклініками.

Щодо освіти, то, за його словами, майже половина ромського населення у віці від 18 до 45 років є безграмотними.

— Батьки не вважають за потрібне навчати дітей, вони звикли до такого способу життя, — пояснює Віктор Пенько. — Тому ми вирішили зробити акцент на батьків — виробити у них мотивацію до науки, щоб вони не боялися відправити малюка до школи. Йдеться про проект «Разом у школу», який передбачає в ігровій формі під наглядом батьків готувати дітей із трирічного віку до навчання. Адже дитячих садків вони не відвідують, удома з ними ніхто не займається, а до школи треба бути підготовленим.

На запитання, скільки ромських дітей минулого навчального року відвідувало загальноосвітні школи та де їх вчить найбільше, представники громадської організації відповіді не знають. Мовляв, такої статистики не ведуть. А той факт, що дітей примушують жебракувати навіть у лютий мороз, називають недоглядом соціальних служб і правоохоронців.

Людмила ШИШКО